

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 9.

28de februar 1897.

23de aarg.

Hy dig, Kap! Du maa ikke røre katten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En helteguts historie.

(Slutning.)

Gaa hjem! Nei saa grusom kunde det aldrig falde mig ind at være. Jeg har endnu ikke i mit liv truffet en saa prægtig liden gut. Jeg maa lykønske Dem fru Willén, fordi De eier en saadan søn."

"Jeg takker Dem", svarte fruén, og hendes øine fyldtes med glædestaarer, "han er ikke stærk; men jeg haaber, at han med tiden kan blive et nyttigt menneske her i verden."

"Derom tviler jeg ikke, bedste frue", sagde den gamle herre; "jeg har aldrig kjendt en gut, der har hjertet paa rette sted saaledes som ham. Han vil blive en stor mand hvis han faar leve, det spaaer jeg — skjönt han har et saa skrøbeligt legeme. Men dette skal De ikke sørge for", tilføiede han; "thi selv denne hans uhykke, om man vil kalde det saa, gjør at hans ædle sindelag kommer saa meget mere tilsyne. Han vil vinde folks hjerter, fru Willén, han vil vinde folks hjerter; thi han har selv et saa elskeligt hjerte. Og hvad kan vi udrette her i verden, hvis vi ikke forstaar at vinde vore medmenneskers kjærlighed? Jeg er en ensom gammel mand; alle, som jeg har elsket hernebe, er døde og borte", fortsatte han med skjælvende stemme. "De er meget rigere end mig, fru Willén; thi jeg sidder derborte i mit store hus aldeles alene. Men nu vil jeg bede Dem om at gjøre mig en tjeneste."

"Ja, kan jeg det, saa skal jeg saa hjertelig gjerne gjøre det. Jeg vil saa gjerne vise min taknemmelighed for al Deres venlighed baade mod mig og min gut."

"Jeg synes overmaade godt om den lille gutten, og jeg vilde sætte pris paa at kunne se ham ofte hos mig; det vilde være mig en stor glæde at kunne saa tage del i hans opdragelse; thi han har et ualmindelig godt hoved, det tør jeg forsikre Dem om. Vil

De ikke lade en gammel mand have den glæde, fru Willén? Vil De opmuntre Albert til at komme hen til mig rigtig ofte? Han siger, at han ønsker at blive forfatter. Det er noget jeg selv har forsøgt lidt paa. Lad mig saa lov til at hjælpe ham til at blive en dygtig mand!"

"O, hvorledes skal jeg kunne takke Dem for denne Deres altfor store godhed," udbrød den lykkelige mor, som straks indsaa, hvilken fordel det vilde være for Albert at nyde den lærde, ædle baron Staalhjems venstabs.

"Albert skal saa komme, saa ofte baronen ønsker det", sagde hun, "jeg er saa ubestribelig glad derover baade for min egen del og for guttens skyld."

Efter denne dag gik Albert ofte til Valby, hvor han tilbragte mange lærerige timer i den gamle barons bibliotek. Denne valgte med kjærlig omhu de bøger, han skulde læse, eller samtalte med ham om det maal, som den videbegjærlige gut higede fremad mod.

Efter ni maaneders fravær vendte tilslut hr. Willén hjem til sin familie.

Han saa ældre og mere solbrændt ud end før, men var lige søm og kjærlig mod dem alle og syntes at være ligesaa lykkelig som dem ved gjensynet.

Hvor meget interessant havde han ikke at fortælle fra sine reiser baade tillands og tilbands! Han havde ogsaa med sig hjem en hel del forskjelligt pene ting, som han forærede sine kjære, og børnene jublede over gaverne. Han havde været heldig med udførelsen af den forretning, han havde at ordne og fik rigelig betaling, saa han kunde meddele sin hustru den glædelige underretning, at han nu haabede at være over de økonomiske vanskeligheder, som havde voldt ham saa mange bekymringer.

Først nu fortalte fru Willén ham om det tab, de havde lidt under hans fravær. Hun havde ikke før villet bedrøbe ham dermed, da hun jo i ethvert fald havde haft rigelig af alt, hvad hun behøvede, ved baron Staalhjems venlige hjælp. Nu følte heller ikke tabet saa tungt, og hr. Willén var hjertelig taknemmelig for, at han uden vanskelighed kunde tilbagebetale det laan, som baronen havde gjort hans hustru. Men ubilkaerlig maatte han spørge, hvad der havde bragt baronen til at vise saadan venlighed mod en familie, som var ham forholdsvis ubekjendt.

Fru Willén ønskede saa inderlig, at Leonard's gale indfald skulde omtales saa skaansomt som muligt, og derfor havde hun saa lidet som muligt nævnt den virkelige aarsag til Alberts første besøg hos baronen.

Leonard paa sin side forstod fuldt ud at flatte sin tantes ædelmodighed; men han besluttede ikke at skjule for onkel, hvorledes det var. Han saa, hvor vanskeligt onkelen havde for at forklare sig sammenhængen mellem tabet af pengene og Alberts erend til Balby, og han fattede derfor den modige beslutning at fortælle det altsammen, om han end selv derved vilde komme til at komme i et mindre heldigt lys.

„Jeg maa fortælle onkel, hvorfor Albert gik til Balby — ja det maa jeg virkelig“, sagde han, da han merkede, at Albert vilde saa ham til at lade det være. Og nu fortalte han hvor galt han havde opført sig, men hvorledes Albert havde bragt sagen i orden. Og idet han aabent og ærlig fortalte, hvorledes alt var gaaet til, saa Alberts opmærksomhed kom til sin fulde ret, var han aabenbart aldeles ubidende om, at ogsaa han paa den maade udførte en modig handling.

Han blev derfor meget forbauset, da onkelen greb hans haand, trykkede den hjertelig og sagde: „Ret saa, min gut. Om du manglede mod, da det gjaldt at sige sandheden til baron Staalhjem, saa har du isteden vist virkelig heltemod nu, da det maatte være endnu vanskeligere at bekjende din feil.“

Men da Albert sagde godnat til sin far, hvisttede denne hjertelig til ham: „Jeg er glad for, at jeg overlod mama til din beskyttelse, min gut. Gud har hjulpet dig. Du har virkelig båret min egen modige Albert.“

* * *

Marene gik, og eftersom Albert blev ældre, bandt han mere og mere sin gamle vens kjærlighed. Denne holdt fast ved, at han vilde bekoste guttens uddannelse, og da tilsidst efter lange aars anstrengende studier Alberts første bog kom ud, søgte den gamle baron Staalhjem sig rigelig belønnet.

Albert naaede altsaa det maal, han alle-rede som gut havde stræbet efter. Han blev en anseet forfatter, og da han brændte af begjærighed efter at gavne sine medmen-ner ved sine bøger, kunde han med rette glæde sig over sin fremgang.

For Alberts skyld interesserede baron Staalhjem sig ogsaa for Leonard, og det var ved baronens hjælp, Leonard tilslut fik ansættelse som kaptajn paa en stor dampbaab; i denne sin stilling fik han mere end engang anledning til at vise mod og aandsnærværelse, — et mod, som ikke havde sin grund i hans egen dygtighed, men i hans barnlige tro og fortrøstning til den himmelske fader.

Dora blev sin mors høire haand i hjemmet. Hun var og blev en glad, venlig og smjertelig pige ligesom i barndommens dage. Og lille Edvard, som i legemlig henseende blev den største og stærkeste af dem alle, fulgte i sin fars fodspor og blev en dygtig jord-bruger.

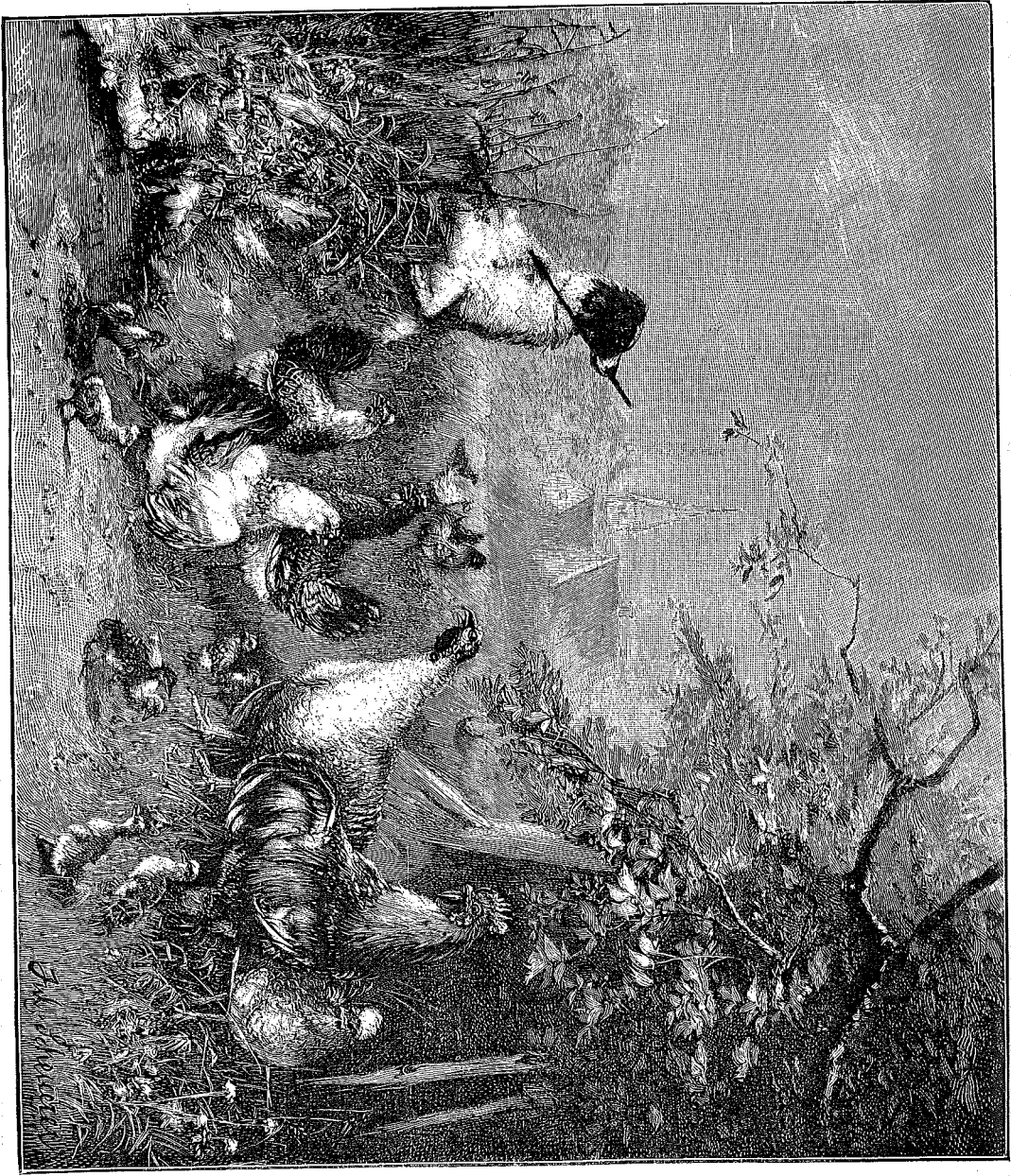
Albert og Leonard mødtes, saa ofte de kunde, i barndomshjemmet; thi i aarenes løb var den kjærlighed og fortrolighed, som tidlig havde knyttet dem sammen, blevet stærkere og stærkere. Og naar de da talte om gamle dage, sagde Leonard mere end en gang: „Ja, du Albert, vi havde dengang besynderlige meninger om, hvordan en helt burde være, og hvad han skulde udrette. Vi har siden lært at forstaa det bedre; nu ved vi, at ialfald i Guds øine er de mennesker de største helte, som under alle forhold er tro netop paa den plads og i det arbejde, hvor Gud har sat dem.“

Den store regning.

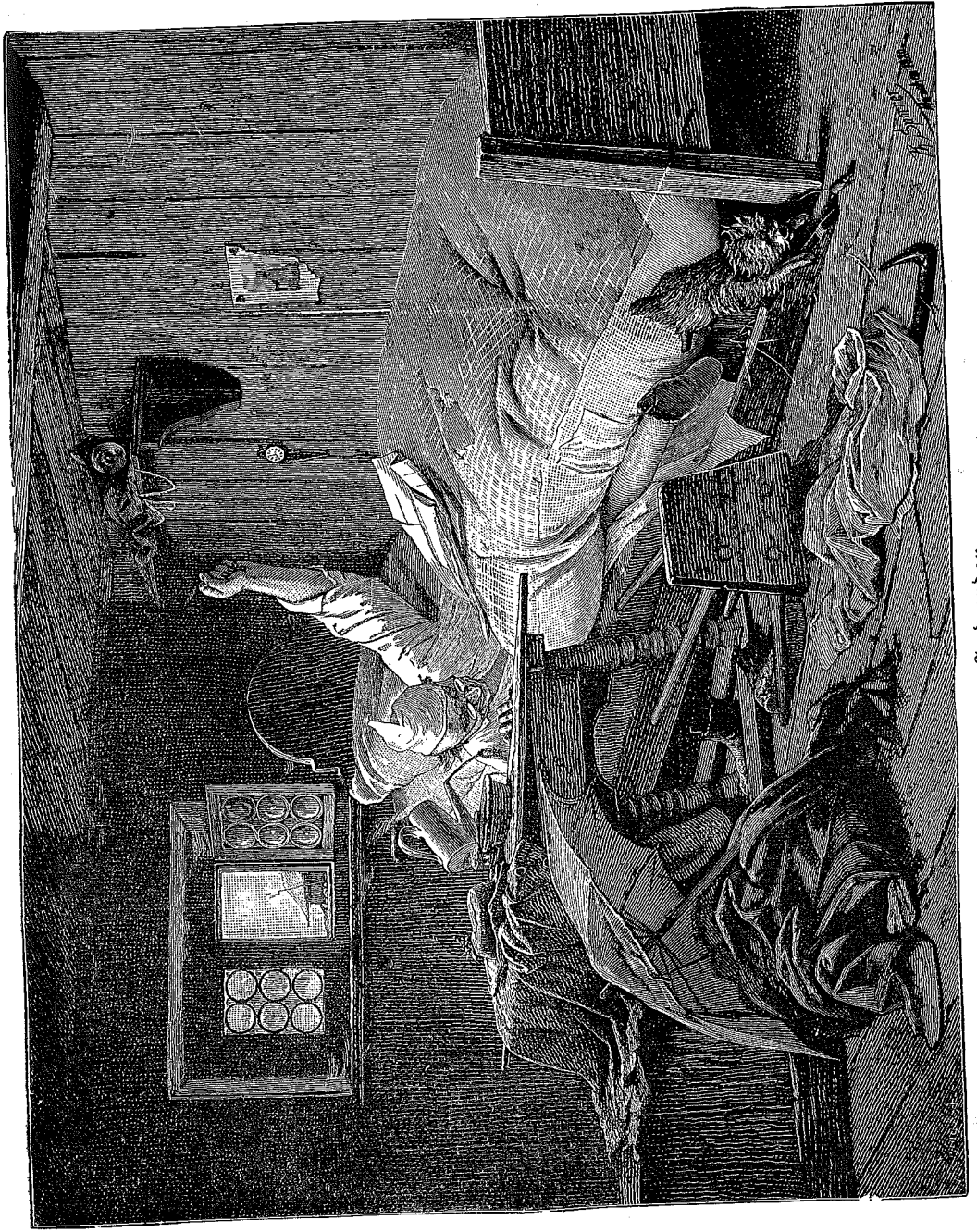
Under den amerikanske borgerkrig blev en ung rekrut fra Vermont, ved navn William Scott, dømt til at skydes, fordi han var bleven funden sovende paa sin post. Imidlertid fattede de forenede staters daværende præsident, Abraham Lincoln, godhed for det stakkars, unge menneske, antog sig personlig hans sag, og fik ham benaadet. Om den sammenkomst, som præsidenten derefter havde med den benaadede soldat, fortæller denne selv saaledes:

„Præsidenten var den venligste mand, jeg nogensinde har seet. Først var jeg meget forvirret, fordi jeg endnu aldrig havde talt med en stor mand. Men hr. Lincoln var saa ligefrem imod mig, at jeg snart kom ud over min forlegenhed.

„Min unge ven“, sagde han til mig, du

Sto fat.

Job orden.

slipper altsaa for at blive skudt imorgen; jeg vil skjænke dig tillid og sende dig til dit regiment. Men jeg er kommen hertil fra Washington, hvor jeg har faaet meget at gjøre, og nu vilde jeg nok have at vide, hvem der betaler mig min regning.

Jeg fik en fornemmelse, som om noget steg mig op i struben, og jeg kunde straks ikke tale; men omsider sagde jeg: Vi har nogle penge staaende i sparekassen og kunde jo ogsaa nok laane noget paa eiendommen derhjemme. Og saa er der desuden mine brødre, som vel ogsaa nok vilde hjælpe mig lidt. Paa denne maade vil jeg vel nok kunne betale regningen, dersom den ikke beløber sig til mere end fem seks hundrede dollars.

Ja, men det dreier sig om meget mere end seks hundrede dollars, svarte præsidenten.

Nu vidste jeg ingen udvei, men mente alligevel, at jeg nok skulde faa pengene skrabet sammen, naar bare jeg fik lov at beholde livet.

Da lagde Lincoln sine hænder paa mine skuldre, saa mig ind i ansigtet med et udtryk af bedrøvelse og sagde: Min regning er meget stor; dine brødre kan ikke betale den, sparekassen heller ikke, og eders eiendom derhjemme lige saa lidt. Der er kun et menneske i den hele vide verden, der kan betale den, og han heder William Scott. Dersom William Scott fra idag af gjør sin pligt, saa at han, hvis jeg engang kom til at staa ved hans dødsleie, kunde se mig saaledes ind i ansigtet og sige, at han havde holdt sit løfte og gjort sin skyldighed, da vil min regning være betalt. Vil du give dette løfte og forsøge paa at holde det?

Jeg gav ham løftet, og han gik sin vei, og jeg har aldrig seet ham siden. Men Gud glemme mig, dersom jeg nogenstunde glemmer hans venlige ord eller mit løfte!

William Scott fandt senere døden, da han midt under den heftigste kugleregn søgte at redde faarede.

Jeg kender en, til hvem du, kjære læser, staar i langt større gjæld, end den unge soldat stod til præsident Abraham Lincoln, og som har udbirket for dig en endnu større benaadelse end den, som præsidenten skaffede rekrutten fra Vermont. Kender du ham? betal ham hans regning — det vil du aldrig kunne; men bevise ham din taknemmelighed, idet du efter al evne stræber efter at gjøre hans vilje — det kan du.

Et julebillede fra en fremmed havn.

Hvorfor skriver jeg? Hvorfor kan jeg ikke tie? — Fordi jeg juleaften blev vidne til en af disse kjærlighedens feire — disse pludselige solstraaler midt i det tætte mørke, som kan forvandle og fornye al ting — et oprin saa gribende, at jeg maatte vende mig mod væggen og tørre taarerne bort.

Juletræet var tændt. The og andre gode sager var serverede, talen holdt, og salmerne sungne. Uddelingen af gaverne begyndte. Disse bestod af smukt strikkede brugsgjenstande, saasom: huer, trøje, halstørklæder, strømper etc., som varmer sjømandens krop paa det aabne hav. Her opsendte mødre, hustruere, søstre og venner bønner for dem og til dem, som var tilstede. Med et ord det var solen, som kappedes med stormen om habets vandringsmænd. Kjærlighedens sol udsendte sine straalearme og gjorde varmt der, hvor stormen havde slidt og slaaet.

Blandt dem, som trængte sig frem med sin nummerseddel, var der ogsaa en sjømand paa 30 aar, usædvanlig raa og slyg. Han havde faret i udenrigs fart i 15 aar, og naar han var iland, søgte han ind i de mest berghede vertshuse.

Han var nylig ankommen til sin hjemstavn efter en lang og behærlig reise fra Signapore. I sin lomme har han en anvisning paa £ for 15,000 dollars, men da det var helligdag kunde han ikke faa dem høvet; hans vei faldt forbi kirken og da han hørte den glade julestemning, tænkte han, at han af mangel paa noget bedre kunde tilbringe en liden tid derinde. Han var for haard og for raa til at statte den venlighed og endnu mindre Guds ord, de smukke bønner og sange. Paa hans nummer udkom en smuk strikket trøje; efter at have beseet den nøje, sagde han i en raa tone til en af sine kamerater: "Den kunde have været god for 3 dage siden i kanalen, men nu er den ikke mere værd end „two and six pence“ hos en pantelaaner. Der var imidlertid hæftet et brev paa trøjen, og idet han slængte sig paa en bænk i læseværkset, aabnede han brevet. Jeg lagde ikke merke til ham, førend et bildt skrig tildrog sig min og alles opmærksomhed. Den 30-aarige sjømand lænede sig op til væggen som en slyg, og stønnede som en

maalløs. Til sidst løsnede hans tunges baand, men kun med et ublyggeligt angstraab: „Mor! — Mor!“ — ikke andet.

Assistenten førte ham ind i sin private bopæl, og presten tog brevet og læste det, først for sig selv og derefter for os alle. Indholdet var følgende: „Kjære søjmand, i hvis eie min lille gabe kommer! Gud velsigne og bevare dig paa det farlige hav, men endnu mere paa det farlige strand, thi der er saa mange druknede i letsindighedens brændinger. Jeg taler i sandhed af smertefuld erfaring. En eneste søn har jeg haft — min stolthed og glæde, men nu har jeg ham ikke mere. Det vilde have smertet mig meget, om han havde fundet sin grav blandt havgræs og tang, men det har nedbøjet mig mere, fordi han har været levende død for mig i 15 aar. Han har bøjet sin mors ryg, han har formørket hendes øine og knust hendes hjerte. Jeg besværges dig — har du en mor, saa gør hende ikke den samme smerte som denne. Min bedste lindringer er at sende en hilsen og en gabe til andre fremmede søjmande, for derigjennem at en mor maa spares for at gjøre samme erfaring og tømme samme bitre kalk som jeg. Anna Ribe.“

Den arme mors gabe og brev havde Gud saa forunderlig ført i hendes fortabte søns hænder. Det var umuligt at holde taarerne tilbage. Han laa hos presten inat tillig med mig, og vi hørte ham den største del af natten sukke og raabe: „Mor! — Mor!“ Da han ud paa morgenen faldt i søvn, gjentog han dog de samme angstraab.

Da jeg underrettede hans mor om det skete, syntes det mig, som om hun kunde dø af glæde.

En Gudsfornegeter i storm.

Pastor Johan Robertson i Glasgow fortæller: Dr. Wetherpoon, den afdøde rektor for Princeton universitetet i Amerika, var ombord paa et skib sammen med en frygtelig Gudsbespotter og fornegeter, og den høttalende modstander af kristendommen udkrammede i det uendelige sin opfattelse af sandheden for sine medreisende. Paa det tids-

punkt stod solen høit, og sjøen var blifstille; men da den næste morgen oprandt, vendte bølgerne det hvide udad, skyerne fløi adsted for vinden, og skibet kastedes frem og tilbage. Bludselig lød et brag. Maskineret var gaaet itu, og skibet var nu overgivet til vindens og bølgernes barmhjertighed. Da sit Gudsfornegeterens pige en anden lyd. Den gamle hvidhaarede skotte var ganske rolig; men den blege Gudsfornegeter skyndte sig med rædsel malet i sine træk hen til kahytten og raabte: „O, doktor, vi gaar under, tror De ikke, vi gaar under?“ — „Jo“, svarte doktoren høitideligt, „vi gaar under, men vi gaar ikke samme vei. Vi skal alle paa den store reise, men hvor forskjellige er ikke vore maal! Nogle af os gaar ved Guds naade hjem til evig herlighed; men andre er paa vei til deres sted, der ikke elsker Jesus og ikke sætter deres lid til ham.“

Evigt liv.

En hedning, der havde hørt paa en prest, sagde triumferende til denne, da han havde endt sin tale om det evige liv: „Ja, men man ser jo ikke det evige liv hos de kristne: Hedningen dør, og den kristne dør; jeg synes ikke der er nogen forskjel!“ Presten tænkte sig om. „Har du seet den engelske guvernørs hus?“

„Ja.“

„Hvad er der i øverste etage?“

„Der er Europa“, sagde hedningen, „der er alt det skønne, som man kan tænke sig.“

„Og nedenunder?“ spurgte præsten.

„Nedenunder — der er fængslet.“

„Rigtigt — guvernørens hellig er ovenpaa og fængslet nedenunder. Men der er kun en indgang til dem begge. Og straks, naar man kommer ind, skilles veiene. Guvernøren gaar op, fangen ned. Saadan er det ogsaa med os. Der er kun en port, en udgang fra dette liv: Døden; men saa begynder ogsaa den store forskjel. De kristne gaar opad, de ugudelige nedad.“

En hunds moderkjærlighed.

Konstantinopel findes som bekjendt en mæsse herreløse hunde, som streifer om i gaderne og fører et elendigt liv. En medlidende kone tog med sig hjem en saadan hund med dens tre unger, da hun syntes det var saa ondt at se, hvor forfulden og mager den saa ud. Hun lod dog blot en af ungerne leve; de to andre lod hun drukne i sjøen ikke langt fra sit hjem. Straks efter var hunden og dens ene unge forsvunden og ikke at finde paa nogen kant. Tilfids opdagede man den under en brygge nede ved sjøen olbeles udmattet og vaad; her laa den og slittede sin unge og knurrede, bare nogen nærmede sig. Man vilde søge at faa bragt den tilbage til huset; men det nyttede ikke at lokke paa den. Den var saa svag, at den ikke kunde staa paa benene. Da man tænkte, den snart vilde komme til at dø, lod man den ligge og bragte blot ungen hjem. Hvor forbauset blev man derfor ikke, da man næste morgen fandt den trofaste hund liggende paa sin gamle plads i en krog af gaardsrummet paa teppet ved siden af sin unge, men — død.

Man mente, at den i sin store moderkjærlighed først havde svømmet om i vandet og ledt efter sine to unger, saa længe den havde været istand dertil, og da man nu ogsaa havde taget dens sidste unge, havde den anvendt resten af sine kræfter til at slæbe sig hen til det sted, hvor den haabede at finde den. Man kan nok forstaa, at konen ikke kunde holde taarerne tilbage, da hun saa det stakkels dyr ligge der død ved siden af sin lille unge.

Stakkels gut!

Seburisdagskringlen stod endnu paa bordet. Lille Edvard havde allerede spist flere stykker, men brister saa pludselig i graad, med blikket rettet paa den deilige fringle.

„Hvorfor græder du, gutten min?“ spurgte faderen.

„Fordi jeg ikke er sulten længere,“ var guttens svar.

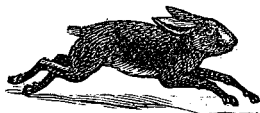
Den stjaalne hest.

Mnder et marked nede i Dybsland blev engang en mand frastjaalet hest og vogn, som han havde sat fra sig i et gaardsrum. Da man ikke inden aftenen havde falket de frække tyve, gik manden hjem tilfods. Midt paa natten syntes han at høre sin hest vrinske. Han mente, at han maatte have drømt, men stod alligevel op og saa ud. Hvor forbauset blev han da ikke ved at se hest og vogn udenfor døren! Men endnu mere forbauset blev han, da han kom ud, og fandt to berusede personer liggende og sove i vognen. Sammenhængen var let at forstaa. Tyvene havde i mørket villet søge at flygte bort med den stjaalne hest og vogn, men var tilslut sovnet, og hesten havde da taget veien hjem og bragt tyvene med.

Opl. paa billedgaade i nr. 3.

Derne nord for Stoland har været stattepligtige til de næste konger i fordums tider.

Billedgaade.

N

1 NOK

